

стала осередком українського кіно. Його творчість заклала основи для становлення українського кіно як мистецтва світового рівня та надихнула наступні покоління кінематографістів.

Список використаних джерел :

1. Ісаков А. В. О. Довженко та історія українського кінематографу. *Матеріали XLIX науково-технічної конференції Інституту соціально-гуманітарних наук ВНТУ*. Вінниця, 2020 р. URL: <https://conferences.vntu.edu.ua/index.php/all-hum/all-hum-2020/paper/view/10382>
2. Історія українського кіно. Т. 2 : 1930–1945 / голов. ред. Г. Скрипник. Київ, 2016. 448 с.
3. Миславський В. Н. Історія українського кіно 1896–1930: факти і документи. Т. 1. Харків: Вид-во «Дім Реклами», 2018. 680 с.

Рудницька Поліна

учениця 10 класу ліцею

«Надворсклянський» №21

Полтавської міської ради

(науковий керівник – О. Костенко)

(м. Полтава)

РОБОТА ЖУРНАЛІСТІВ ПІД ЧАС ВІЙНИ – ЗАХИСТ ІНФОРМАЦІЙНОГО ФРОНТУ УКРАЇНИ

Сьогодні, в умовах повномасштабної російської агресії проти України і в умовах потужної інформаційної війни, яку веде країна-агресор, надзвичайно важливим є питання правдивого та об'єктивного висвітлення подій в нашій країні як для українців, так і для усього світу. І журналісти відіграють ключову роль у забезпеченні правдивих, об'єктивних та достовірних новин.

Під час воєн, особливо гібридних, поширення дезінформації та фейків може мати серйозні наслідки. Велика кількість дезінформації або недостовірної інформації може призвести до неправильних рішень влади, викликати паніку серед населення, знизити моральний дух і підірвати довіру до влади.

Основна місія журналістів в цих умовах – оперативно інформувати громадськість про військові операції, що відбуваються в державі [4, с. 124]. Крім того, ЗМІ неформально взяли на себе обов'язок інформувати українців про дотримання правил під час повітряної тривоги, про важливість нерозповсюдження даних, які можуть бути корисними для розгортання військ загарбників. Крім того, сприяти проведенню тренінгів з медіаграмотності, щоб спонукати людей бути обережними під час роботи з інформацією. Сучасні мас-медіа щодня спростовують російські фейки та показують суспільству, як їх самому розпізнати. Засоби масової інформації стали важливим ресурсом для

отримання актуальних новин про те, що відбувається на війсьній, політичній та інших аренах нашого життя.

Репортерська діяльність під час війни за більше, ніж століття переживає значні трансформації і розглядається певним чином, як вид звичайної журналістики, і якщо це не пропаганда, насправді схожа на роботу у зонах стихійних лих чи у випадках тероризму. Війсьна журналістика в Україні з'явилася як відповідь на потреби сучасної інформаційної війни та повномасштабне вторгнення, і вона продовжує розвиватися, надаючи важливу інформацію про військові події в країні.

Журналісти мають багато особливостей у своїй роботі. Перш за все, вони повинні бути точними та неупередженими у своїх звітах, також повинні вміти знаходити та використовувати різні джерела інформації. Їх робота виконується в різних умовах як мирного, так і воєнного часу. У звичайний час на створення звітів і пошук інформації зазвичай є більше часу. Під час війни їм часто доводиться працювати у важких і небезпечних умовах. Журналістська робота завжди характеризується певним ступенем ризику. У мирний час репортери часто наражаються на небезпеку через характер своєї роботи, яка часто приводить їх до контактів з людьми, які можуть вороже ставитися до них у стресових ситуаціях. Під час війни ризику для репортерів ще більші й можуть бути піддані ризику самими бойовими діями або діями тих, хто бере участь у бойових діях.

Сьогодні українські журналісти разом зі Збройними Силами України, з державними органами та установами тримають інформаційний фронт розуміючи виняткову роль засобів масової інформації в донесенні суспільству і світу об'єктивної інформації про події, пов'язані з війною, яку розпочала Москва. Кожен журналіст у цей важливий для країни час стає на оборону свого народу і своєї держави.

Багато закордонних телеканалів і журналістів звертають свою увагу саме на роботу українських мас-медіа, спостерігають за їхнім внеском у захист інформаційного фронту в умовах війни. І не дивно, що умови, в яких працюють сьогодні українські журналісти, їх консолідація, внесок у наближення перемоги і, як наслідок, збільшення довіри українського суспільства до власних ЗМІ, викликають захоплення і повагу іноземних колег. Значна кількість мас-медіа за кордоном пише статті і знімає сюжети про справжніх бійців інформаційного фронту. Це є безцінним матеріалом для вивчення роботи журналістів в умовах війни. Одним з таких джерел документальний фільм «Україна. Інформаційні воїни» («Soldats de L'information») режисера Лорана Жаої.

Робота журналістів в умовах війни в Україні є складною та небезпечною, але водночас надзвичайно важливою. Щоб надати світові та українцям об'єктивну та достовірну інформацію репортери часто ризикують власним

життям. Також вони є ключовими фігурами у боротьбі з дезінформацією. Дотримання принципів об'єктивності та перевірка фактів медійниками стає основною лінією захисту від маніпуляцій, важливою є здатність українських журналістів відстоювати свободу слова, не зважаючи на тиск та обмеження.

Українські журналісти грають ключову роль у захисті інформаційного фронту в умовах війни, виказуючи високий професіоналізм, відданість принципам журналістики та готовність жертвувати в ім'я висвітлення об'єктивної та достовірної інформації. Їхня робота має визначальне значення для світового розуміння подій в Україні та боротьби з дезінформацією.

Список використаних джерел :

1. Вебстер М. Практичний посібник для журналістів «Україна. Висвітлення конфлікту». URL : <https://cutt.ly/N0xgoxI> (дата звернення: 24.10.2023)
2. Мой Д., Ордольфф М. Телевізійна журналістика. Київ : Академія української преси, 2019. 234 с.
3. Рогова Т. А. Інформаційне телебачення : навчально-методичний посібник для здобувачів ступеня вищої освіти бакалавра спеціальності «Журналістика» освітньо-професійної програми «Журналістика». Запоріжжя : ЗНУ, 2022. 106 с.
4. Сорока Ю. Журналісти на війні. Київ : Фоліо, 2022. 448 с.

Сайбеков Максим

доктор філософії, завідувач кафедри аудіовізуального мистецтва, ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»,

Дудник Влада

здобувачка другого (магістерського) рівня вищої освіти ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка» (м. Полтава)

ПРИЧИНИ НЕПРИВАБЛИВОСТІ МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ НА ОСНОВІ АНАЛІЗУ НАВЧАЛЬНИХ ПРОГРАМ ЗАКЛАДІВ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ ТА РЕЗУЛЬТАТІВ АКРЕДИТАЦІЇ ОСВІТНЬОЇ ПРОГРАМИ ПЕРШОГО (БАКАЛАВРСЬКОГО) РІВНЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ «ВЕДУЧИЙ ПРОГРАМ ТЕЛЕБАЧЕННЯ»

У суспільстві поширена думка, що мистецька професія (спеціальність) не може забезпечити стабільний та високий дохід. Батьки часто відмовляють дітей від мистецьких спеціальностей, вважаючи їх «некорисними» з точки зору кар'єрного росту та фінансового добробуту. Мистецтво і культура часто знаходяться на периферії уваги уряду, що відображається у відсутності ефективної державної політики щодо розвитку мистецької освіти. Це призводить